

Vi handler sammen!

Jeg går i solen og lader mig blive blændet. Lyset og varmen, der rammer min krop blødgør mit sind. Det har været en vanskelig tid med mange tanker om, hvad der skete i Stockholm den 7. april. De følgende dage efter det skete, så jeg så meget svensk tv, som jeg kunne. Den første dag var det vigtigst, at få forsikret mig om, at min familie og mine nærmeste venner var uskadede. Herefter var det om at få fakta, prøve at forstå, hvad der er sket. De næste dage sad jeg og græd over alle dem, der rammes, af håbløshed og utilstrækkelighed i et samfund, der danner grundlag for at nogle handler gennem terror. Hvad kan jeg gøre? Vi? Den tredje dag var fjernsynet stadig tændt. Timerne virkede lange, det følte som om journalisterne bare "gennemtyggede historien", gentog sig selv, og jeg vendte mig bort. Så sagde nogen noget, som pludselig fik mig til at begynde at græde igen. Ligesom når der f.eks. bliver vist billeder fra åbningen af de store fodboldkampe i Madrid. Det begyndte med et minuts stilhed i Stockholm, og derefter spillede spillerne med sorte armbind. Hvorfor virkede det så stærkt?

Nu er jeg mere end nogensinde overbevist om vigtigheden af kunstens betydning for det åbne samfund. Kunsten som genererer alternative billeder og begivenheder, der får os til at tænke videre, bryde op i det, der tages for givet, og igen tage stilling til det aktuelle. Vi er nødt til at fortsætte. Jeg tænker på alt det, der vil ske næste år, på udviklingen af Kedelhuset og alle de kunstneriske møder, der vil blive muliggjort, når vi flytter ind i disse nye lokaler. Der er håb forude.

Betingelserne for kunsten

Håbet er en forudsætning for at tro på en fremtid. Uden håb dør både længsel, forventning og tro. Mange af os arbejder på at styrke kunstnernes betingelser for at arbejde, producere og præsentere den kunst, der kan hjælpe os til at få nye ideer og indsigter. Vi er i mange forskellige lande og netværk. Vi er!

Dansehallerne er for eksempel medlem af EDN, European Dance House Network. Mange af de 36 dansehuse fra forskellige lande i dette netværk er fuldt finansieret af statslige, regionale og kommunale midler. Selv af erhvervslivet. Det giver muligheder for at arbejde med langsigtede strategier og sikre gunstige betingelser for det internationale samarbejde. Dette gælder især for vores nordiske partnere, men også for andre. Dansehallerne har ikke de samme muligheder, men vi håber, at vi gennem vores aktiviteter kan skabe en endnu større tillid hos de politikere, der har magten over situationen. Det er helt enkelt nødvendigt for os at kunne tage vores nationale ansvar for kunst og give den bedste støtte til de cirka 200 kunstnere, der har Dansehallerne som base for deres kunstneriske arbejde. Vi er ikke bare et "dansehus" med scenevirksomhed, vi er en national hub, et sted, hvor der udvikles nye værker, kunstneriske møder og nye "deltager-kulturer".

Når det gælder arbejdsvilkår, er jeg nysgerrig efter om der findes noget forskning på dette område i Danmark. I følge Annelies van Assche, som er forsker på "*contemporary dance artists' socio-economical position and its influence on creative processes*", tjener dansere og koreografer i Bruxelles i gennemsnit 1.500 Euro netto om måneden, i Berlin er det 1.200 Euro. Nu mener jeg ikke, at de økonomiske forhold er de eneste indikatorer for, hvordan ens arbejdsforhold er. Det kan også omfatte, hvordan man opfatter sin arbejdssituation i forhold til spørgsmålet om ligestilling, sikkerhed og f.eks. ytringsfrihed. I Sverige har *Konstnärsnämnden* netop udgivet en ny rapport om kunstneres arbejdsmiljø og arbejdsvilkår:

https://www.konstnarsnamnden.se/Sve/Publikationer/PDF/Konstnarsnamnden_Rapport_Konstnarers_Arbetsmiljo_Webbversion.pdf. Og hvis du vil vide mere om, hvordan kunstnere rundt om i Europa selv opfatter deres situation, kan du læse mere her:

<https://artistpledge.wordpress.com/about/>

Fokus på muligheder

I fjernsynet fortsætter rapporteringen fra Stockholm og andre steder i verden. Jeg hører folk blive interviewet til at tale om det gode, om vores styrke i at støtte hinanden, ikke at bøje os for terror, men hjælpes ad. Folk, der åbner op for deres hjem. Folk, der ønsker at bistå og hjælpe. Og meget mere ... Det er fint. Hvordan vi tænker, påvirker den måde, vi handler. Vi kan alle påvirke historien ved at fokusere på det gode, fremhæve det positive og støtte hinanden. Det gør, at vi kan fokusere på muligheder, og ikke kun problemer. Det er så vi kan vinde større engagement også i forhold til dem, der har magt over ressourcer og andre forudsætninger for vores arbejde. Koreografi er tænkendes praktikker oversat til handling. Vi handler sammen!

Efva